

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 741/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť G. B., zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Mrázovou, Advokátska kancelária, Šoltésovej 20, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 22 CoE 82/2014 a jeho uznesením z 13. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. B. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2014 doručená sťažnosť G. B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 22 CoE 82/2014 a jeho uznesením z 13. augusta 2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 14. októbra 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 57 Er 1762/2012-100 zo 7. januára 2014 bolo vyhovené námietkam sťažovateľky ako povinnej v exekučnej veci vedenej proti nej spoločnosťou UNIMED, spol. s r. o. (ďalej len „oprávnená“). Na základe odvolania oprávnenej uznesením krajského súdu č. k. 22 CoE 82/2014-122 z 13. augusta 2014 bolo uznesenie okresného súdu zmenené tak, že námietkam sťažovateľky nebolo vyhovené. Uznesenie krajského súdu prevzala sťažovateľka 25. septembra 2014.

Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy, a to predovšetkým tým, že krajský súd pri rozhodovaní o tak zásadnej otázke, akú prichodilo v danej veci riešiť, nenariadil pojednávanie. Ďalej podľa nej je dôležité, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, ktorý jej nebol nikdy doručený a o rozhodcovskom konaní, ako aj o vydaní rozhodcovského rozsudku sa dozvedela až v rámci exekučného konania. Rozhodcovský rozsudok nenadobudol podľa nej dosiaľ právoplatnosť. Je presvedčená, že rozhodcovský súd nevynaložil nijaké úsilie, aby zistil miesto jej pobytu, resp. okolnosti umožňujúce konštatovať fikciu doručenia rozhodcovského rozsudku.

Sťažovateľka žiada vydať nález v tomto znení:

„Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 22 CoE/82/2014-122, ktorým Uznesenie OS BA II. zo dňa 07.01.2014 č. k. 57 1762/2012-100 zmenil tak, že námietky povinného zo dňa 16.11.2012 proti exekúcii, zamietol, porušil základné práva osoby G. B., zaručených v:

- Čl. 2 Ústavy SR, právo na konanie štátnych orgánov iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon v spojitosti s čl. 144 Ústavy SR,

- Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde,

- Čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia,

- Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo prejednávania veci v prítomnosti účastníka a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 CoE 82/2014 z 13. augusta 2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa.

Sťažovateľka namieta inter alia, že krajský súd rozhodoval v odvolacom konaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania, hoci podľa jej názoru išlo o posúdenie zásadnej otázky. Namieta teda vlastne, že postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom. V prípade takejto námietky mohla podať dovolanie, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Zároveň, keďže išlo o zmeňujúce uznesenie krajského súdu, prichádzala do úvahy aj prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku.

Napriek dosiaľ uvedenému však sťažovateľka podľa zistenia ústavného súdu dovolanie nepodala. Nevyužila teda účinný prostriedok obrany svojich označených práv, ktorý jej zákon dával k dispozícii. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Treba tiež dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Napokon ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého rozhodcovský rozsudok sa dosiaľ nestal právoplatným, môže sťažovateľka podať

žalobu o vyslovenie neplatnosti rozhodcovského rozsudku. Ak totiž tento nenadobudol ešte právoplatnosť, potom ani nemohla uplynúť zákonná lehota na podanie takejto žaloby.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014